

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1504/2024
14.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Комненића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 22/21 од 17.01.2024.године и Апелационог суда у Нишу Кж1 225/24 од 25.07.2024. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2024.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Комненића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 22/21 од 17.01.2024.године и Апелационог суда у Нишу Кж1 225/24 од 25.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину К 22/21 од 17.01.2024.године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2.КЗ и осуђен је на казну затвора у трајњу од две године, која му се рачуна од ступања на издржавање исте. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 20.000,00 динара, као и на име трошкова кривичног поступка износ од 39.120,00 динара, као и ОЈТ у Неготину износ од 16.736,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да оштећеном ББ накнади трошкове кривичног поступка, о којима ће суд одлучити накнадно посебним решењем, по правноснажности пресуде, а пошто исти буду одређени и прецизирани, док је оштећени ББ, ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 225/24 од 25.07.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Неготину К 22/21 од 17.01.2024.године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Дарко Комненић, због битне повреде одредаба кривичног законика из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док из образложења произлази да захтев подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и ослободи окривљеног од оптужбе или да ублажи казну, у вези члана 19. КЗ или да укине побијане пресуде и врати предмет на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Поднетим захтевом бранилац окривљеног АА, иако нумерички не означава, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да у поступању окривљеног нема елемената кривичног дела из члана 121. став 2. КЗ јер је окривљени критичном приликом поступао у нужној одбрани у смислу члана 19 КЗ. По ставу браниоца, у конкретној ситуацији је суд требало да примени члан 121. став 5. КЗ, јер је окривљени без своје кривице доведен у стање јаке раздражености, па је предузимао неопходно потребне радње да од свог добра одбије истовремени противправни напад. С тим у вези, указује на повреду члана 439. тачка 3) ЗКП, али из садржаја захтева произлази да исту наводи у вези повреде члана 439. тачка 1). Бранилац истиче и да суд није утврдио да ли је код окривљеног постојао афекат беса високог интензитета изазван нападом.

Одредбом члана 19. став 2. КЗ, прописано је да је нужна она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремен противправни напад.

Из изреке правноснажне пресуде Основног суда у Неготину К 22/21 од 17.01.2024.године, произилази да је окривљени АА „дана 19.12.2016. године, око 19,30 часа у ..., у пролазу између улица ... и ..., на платоу испред теретане „ВВ“ и дискотеке „ГГ“, у стању урачунљивости и са умишљајем, свесан забрањености свог дела чије извршење је хтео, након краће вербалне расправе са оштећеним ББ, која је прерасла у физички сукоб, где су од стране сведока ДД исти физички раздвојени, па је окривљени АА напустио лице места, а затим се окривљени вратио после минут – два и из своје торбице извадио средство налик на пиштољ тамно сиве боје и исто ставио на чело оштећеном ББ и рекао му: „Ајде сад на колена пи.ко једна мала“, а затим и гурнуо цевку средства налик на пиштољ у десно око оштећеном и том приликом му нанео тешку телесну повреду ока, услед чега је трајно и у знатној мери оштећен важан орган.. (са трајним анатомским и функционалним последицама).“

У чињеничном опису радњи извршења кривичног дела због ког је окривљени АА правноснажном пресудом оглашен кривим, нема описа радњи окривљеног које би биле неопходно потребне да од себе одбије истовремени противправни напад, односно поступања у нужној одбрани, с обзиром да нема истовремености предузимања радњи од стране окривљеног у односу на радње које је предузео оштећени, већ је описан прекид континуитета догађаја, па се не може говорити о потреби примене института нужне одбране.

Нарушени односи између окривљеног и оштећеног дужи низ година, како то бранилац истиче у захтеву, као и осуђиваност оштећеног, нису од утицаја на конкретан животни догађај, те и они немају значаја за оцену постојања нужне одбране.

Из наведених разлога, налазећи да нижестепеним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни суд је поднети захтев у овом делу оценио као неоснован.

У преосталом делу захтева, бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, наводима да је окривљени био у стању јаке раздражености, да је требало одредити неуропсихијатријско вештачење окривљеног, да је телесни интегритет окривљеног био угрожен, да је оштећени осуђивано лице и то за кривична дела угрожавања сигурности, да пиштољ код окривљеног није пронађен, те оспорава доказну снагу вештачења, као и стручност вештака, те истиче да је окривљени био жртва трајног деликта – угрожавања сигурности, овде оштећеног, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Поред тога бранилац у захтеву истиче повреде одредаба члана 395. ЗКП, 451. став 2. ЗКП, члана 419. став 2. ЗКП, члана 16 став 5. ЗКП, као и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како повреде закона из члана 395. ЗКП, 451. став 2. ЗКП, члана 419. став 2. ЗКП, члана 16 став 5. ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда одредаба члана 440. ЗКП не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, то се Врховни суд у оцену истих није упуштао.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на које повреде се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Комненића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић